

Tabernakel 1

EEN BIJBELSTUDIE VAN BR.BRAAKSMA OVER:

DE TABERNAKEL.

De symbolische betekenis van de Tabernakel is groot, want hier vinden wij het plan van God met de mens, en de schepping, en ook hoe dat plan in, Jezus Christus, Zijn Zoon, verwerkelijkt wordt. U vindt de hele Heils weg, hoe een zondaar tot een levende zoon van God wordt, hierin uitgebeeld; maar ook de bestemming, om als kind kinderen, en van God de Gemeente te vormen als een woonstede Gods in de Geest, de tempel van de levende God. Wij vinden er dus de hele Gemeentebouw in.

Wij lezen Ex. 25 vers 1 - 9:

"De Here sprak tot Mozes; Zeg tot de Israëlieten, dat zij voor Mij een heffing inzamelen; van iedere man, wiens hart hem dringt, zult gij voor Mij een, heffing inzamelen. Dit nu is de heffing, die gij van hen inzamelen zult goud, zilver, koperblauwpurer, roodpurper, scharlaken, fijn linnen, geitenhaar; roodgeverfde ramsvellen, tachasvellen en acaciahout; olie voor het licht, specerijen voor de zalfolie en voor het welriekend reukwerk; chrysopraas-stenen en vulstenen voor den efod en voor het borstschild. En zij zullen Mij een heiligdom maken, en Ik zal in hun midden wonen. Gij zult het maken overeenkomstig alles wat Ik u toon, het model van den tabernakel en het model van al zijn gerei".

Wij lezen Hebr. 8 vers 1 - 5:

"De hoofdzaak van ons onderwerp is, dat wij zulk een Hogepriester hebben, die gezeten is ter rechterzijde van den troon der majesteit in de hemelen, den dienst verrichtende in het heiligdom, in den waren tabernakel, dien de Here opgericht heeft, en niet een mens. Want iedere hogepriester treedt op om gaven en offers te brengen, en om die reden was het noodzakelijk, dat ook deze iets had om te offeren. Indien Hij nu op aarde was, dan zou Hij niet eens priester wezen, daar er hier reeds zijn om volgens de wet de gaven te offeren. Deze verrichten slechts dienst bij een afbeelding en schaduw van het hemelse, blijkens de godsspraak, die Mozes ontving, toen hij den tabernakel zou gereed maken. Zie toe, zegt Hij immers, dat gij alles maakt naar het voorbeeld, dat u getoond werd op den berg".

Wij zien hier, dat deze tabernakel, zoals Mozes moest maken, een afschaduwing was, een voorbeeld van het hemelse, de ware tabernakel, waarin Jezus Christus de dienst verricht, en wij lezen daarbij dat Mozes het alles nauwkeurig moest maken naar dat de Here het hem getoond had. En dat is van groot belang! God heeft een doelbewust plan met heel Zijn schepping, en daarin neemt de mens een bijzondere plaats in naar de wil van Hem, die alles geschapen heeft. En daarom moeten wij dit plan gaan leren verstaan. God heeft een plan met uw en mijn leven en met heel Zijn schepping, en alleen, als wij in de weg, van Zijn plan naar het doel en de bestemming gaan, zullen wij de ware vrede en blijdschap leren kennen, en zullen wij het waarachtige leven smaken van de verborgen omgang met God op een wijze als nooit tevoren. En daarin zal ook ons geluk liggen. Want God heeft ons geschapen voor die bestemming, heeft in ons alles al gelegd, om dat te worden en dat te zijn, waartoe Hij ons geroepen heeft. En nu zullen wij nooit werkelijk blijvend gelukkig kunnen zijn, als wij niet tot onze bestemming komen, want dat is onze Heerlijkheid. En die heerlijkheid bestaat daarin, dat wij de heerlijkheid van Hem ontvangen en vol van Zijn heerlijkheid worden. Nu hebben wij in de Bijbel een boek vol van symboliek, want gewone, menselijke woorden schieten te kort, en daarom gebruikt God, opdat wij deze heerlijkheid zullen verstaan, in de Schrift de taal der symboliek, en ook nog de taal van de typologie en die van de gelijkenissen, om in dit alles Zijn kinderen te openbaren, wat Hij met hen voor heeft, en wat Zijn plan, is. En in het bijzonder is de tabernakel één en al symboliek. Alles wat wij hierin de tabernakel zien, zoals de verschillende kleuren, en materialen het linnen, de dekkleden, maar ook dat koper, zilver en goud het heeft alles een diepe sprake van God. Maar ook van al de afmetingen geeft God nauwkeurig de maten op, terwijl van andere dingen Hij helemaal geen maten opgeeft, maar dat spreekt net zo diep, want daar heeft God ons evenveel mee te zeggen. En met de hele opbouw en de plaatsing van de voorwerpen is het ook zo gesteld, want herhaaldelijk wordt tot Mozes gezegd: denk er om, dat gij het alles maakt naar wat u getoond wordt op de berg. Niet Mozes was de ontwerper van de tabernakel, maar God, de Heer Zelf is de ontwerper daarvan. De tabernakel is een afschaduwing van de hemelse, van wat God gebouwd heeft, en dat is belangrijk, als wij dat gaan leren verstaan! Vandaag hebben vele gelovigen wel een ijver voor de Heer en voor hun kerk, maar men doet het allemaal zoals men dat zelf het beste dunkt. Men ijvert en men draaft en doet veel voor de Heer. Dat geldt niet alleen voor de gelovige individueel, maar ook voor kerken en kringen tezamen. Zij ijveren dikwijls allemaal met een grote ijver, maar niet naar het plan en het schema van de Heer, omdat zij dat niet kennen! En daarom moeten wij dat weer leren lezen uit de Schrift.

Nederland is op velerlei gebied een bevoorrecht land. Het heeft goede ingenieurs voortgebracht; waterbouwkundigen, bruggenbouwers, wegenbouwers enz, nietwaar? Het waren knappe mensen en zij hebben deze grote bouwwerken uitgetekend, opgesteld en helemaal uitgewerkt op papier. Maar die werken zijn ook tot stand gekomen. Wat hebben wij niet een prachtige tunnels gekregen en andere bouwwerken. En waardoor zijn zij tot stand gekomen? Doordat die vele arbeiders, die het uit moesten voeren, niet ieder op hun eigen houtje gingen werken, maar zij moesten allemaal werken naar het plan, naar dat schema dat de ingenieurs ontworpen hadden, en daar hadden zij zich aan te houden. Ieder werd zijn eigen plaats aangewezen, ieder kreeg een bepaalde opdracht uit te voeren, en het gevolg was, dat er een wonderbaar bouwwerk tot stand kwam. Zo is het ook in het Goddelijke. God is een God van orde. En het gaat er niet om, hoe wij mensen of theologen er over denken, maar hoe God het neergezet heeft in Zijn Woord. En daarin moeten wij weer gaan leren lezen, en daarna ons laten gebruiken door de Heer, ieder op zijn plaats. Dat is Gemeentebouw. Leest u eens de hoofdstukken in de Bijbel, die handelen over het Israëlitische volk, dat God uit de slavernij uit Egypte haalt, en tot Zijn eigen volk maakt; hoe het door een machtige hand van de Heer uitgeleid wordt, na die tien plagen, die God over Egypte laat komen; maar hoe, dat volk tenslotte door het geslachte lam uit de slavernij overgezet wordt in de dienst van de Heer, om Hem een volk ten eigendom te zijn. En dan moet u eens lezen, hoe dat volk uit Egypte gaat, en die hele tocht door de woestijn moet maken. Dan ziet u steeds, dat zij alles doen moesten naar wat God van tevoren vastgelegd had. En wanneer zij overtraden, dan kwam daar de plaag en de straf, de ziekte en de ellende. Hoeveel temeer geldt dit dan voor het hemelse, want wij zijn tot een grote roeping geroepen, niet tot een tabernakel, die verdwijnt, en die een

werk is van mensenhanden, en slechts een afschaduwing is, maar wij zijn geroepen om bouwstenen te zijn van een eeuwige tempel van God, die God bouwt in Christus Jezus door de Heilige Geest, om voor Hem een eeuwig heiligdom te zijn. En God openbaart Zich, zowel in Zijn schepping, als in al Zijn werken, en dus ook in de Heilige Schrift, als een drie-enige God van de aanvang tot het einde. Al Zijn werken vindt u in drieën. Als God een doelbewust plan met Zijn schepping heeft, dan volbrengt Hij dat in drie stadia:

1e. de schepping zelf en hoe God alles schiep in den beginne, de hemel en de aarde.

2e. de redding en de verlossing van die schepping, en in dit stadium leven wij nog steeds en de eerstelingen daaruit vormen de Gemeente. En het eindstadium is:

3e. de volmaking en de verheerlijking van deze schepping, want de schepping, waarin wij nu leven is, hoe mooi ook, niet volmaakt, maar Hij heeft toch deze schepping bestemd tot heerlijkheid. En wat is die heerlijkheid? Dat willen wij eerst eens gaan zien. Over die heerlijkheid hebben wij al iets kunnen beluisteren in Ex. 25 vers 8: "*En zij zullen Mij een heiligdom maken, en Ik zal in hun midden wonen*". God als de Schepper" wil niet ver boven die schepping alleen blijven staan, maar het is het doel van God, dat Hij in die schepping intreedt, dat Hij Zich aan die schepping gaat mededelen, dat Hij in die schepping letterlijk komt wonen, zodat die schepping vol wordt van God Zelf en dat is de heerlijkheid! Als u uw hart en leven met andere dingen volpropt, die niet van God zijn, dan mag dat wel even een schijn van blijdschap geven, maar het is bederf, en u zult er nooit waarlijk blijvend geluk in vinden. Maar als alles, wat van God is en Hijzelf in u komt, dan is dat een blijvende heerlijkheid!

Daarom staat er ook in het laatste Bijbelboek in Openb. 21 vers 3, dat, wanneer dat heerlijke doelbewuste plan tot zijn eindbestemming gaat komen, Johannes een luide stem van uit de hemel en van uit de troon van God hoorde zeggen: "*Zie, de tent (of de tabernakel) van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen zijn volken zijn en God Zelf zal bij hen zijn, en Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan. En Hij, die op den troon gezeten is, zeide: Zie, Ik maak alle dingen nieuw*"

Ja, de schepping, die wij nu zien gaat voorbij, hoe heerlijk die ook is; maar het gaat naar die verheerlijkte schepping, die uit deze oude te voorschijn komt. En God wil met u en mij beginnen. Het moet nieuw met ons worden: van een zondaar tot een gelovige, tot een kind van God, maar dan ook nog verder, tot onze bestemming! De meesten denken "als ik een gelovige ben, nu dan ben ik er". Maar dan begint het pas! Weet u wat zonde eigenlijk is? Dat weten de meesten niet. Ja, men zegt: "liegen, stelen, overspel bedrijven, enz, dat is zonde. Ja, natuurlijk, dat weet iedereen wel, want dat is wetsovertreding. Maar weet u wat de diepste betekenis is van het schriftuurlijke woord "zonde"? Het Griekse woord voor zonde in de Schrift heeft letterlijk de betekenis: "het doel missen", of anders gezegd: "er naast vallen". Kijk, daar hebt u nu wat God bedoelt met zonde. Hij heeft met ons leven een doel, een bestemming. De Grieken gebruikten datzelfde woord bij het pijl en boogschieten, dat zij graag deden als echte sportliefhebbers. En als dan zo'n pijl de roos miste door een of andere oorzaak, dan gebruiken men dat woord "zonde". Ons is dat eigenlijk ook niet onbekend. Als moeder haar

dochtertje naar de kruidenier zendt, om een pond suiker te halen, en het kind laat het per ongeluk in de modder vallen, dan zegt moeder: "dat ie zonde":. Waarom? Die suiker is niet bestemd om in de modder te liggen, die had een betere bestemming, n.l. om de spijzen zoet te maken. Die suiker mist zijn doel; dat is zonde! Wij kunnen nog zo voorbeeldig leven, zelfs naar de wet van God; en een gelovige zijn; maar als God niet met uw en mijn leven tot Zijn bestemming kan komen, dan zijn wij nog in de zonde. Hebt u daar al eens over nagedacht? Dus ook als gelovigen in Christus -ik zeg niet, dat wij dan verloren zijn- maar, wij gaan onze eigen weg naar eigen plan, maar God wil, dat wij Zijn weg gaan volgen, en tot Zijn bestemming met. ons leven komen, zoals die pijl, die in de roos moet komen. Zo heeft God met u en mij een weg en een bestemming, n.l. deze, weg: U moet komen als een levende steen van Zijn heilige tempel. Daar wil God u hebben. Om daar te komen, moeten wij evenals de pijl van de boog zijn weg naar de roos moet afleggen, ook een weg afleggen : de geloofsweg. En nu is er een lied, dat begint met : " 't Is maar één stap tot Jezus" Dat is inderdaad waar, maar er zit ook een gevaar in, want de meesten denken, dat het maar bij één stap blijft. Als ik van Baarn naar een andere plaats moet gaan, dan kijk ik eerst op de plattegrond van de stad, waar ik moet zijn, en als ik dat plan dan goed voor ogen heb, ga ik na de eerste stap in Baarn op weg volgens dat plan om mijn doel te bereiken. Maar als ik na de eerste stap niet verder zou gaan, zou ik nooit op de plaats van bestemming komen, ik moet echter ook de hele weg afleggen en kan geen meter overslaan. Zo moeten ook wij de hele weg gaan. En wie is die weg? Jezus Christus is de Weg. Zo zien wij, dat God u en mij en de hele schepping bestemd heeft om er in te komen wonen, om ons met Zijn heerlijkheid te vervullen. En daarom vinden wij voor de gemeente een woord in de Ephezebrief, waarin de apostel Paulus ons bijzonder leert over de Gemeentebouw en haar bestemming Eph. 2 vers 19 -22: *"Zo zijt gij geen vreemdelingen - (dat waren wij vroeger, toen wij nog in de zonde lagen, en nog niet ons hart en leven aan Jezus hadden gegeven) en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Jezus Christus Zelf de hoeksteen is. In Hem wast elk bouwwerk, goed ineen sluitend, op tot een tempel, heilig in den Here, in wien ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in den Geest"*.

Ziet u, wat uw bestemming is ? Gij moet mede gebouwd worden tot een woonstede (tabernakel = woonplaats) Gods in de Heilige Geest, Straks gaat God daar in alle eeuwigheid in wonen, in die tabernakel, die Gemeente van Christus, die Ecclesia, die nu nog Bruid des Lams is en straks de Vrouw des Lams zal zijn, om tezamen dat hemelse Jeruzalem te vormen, de stad, waar God Zijn troon zal hebben, Die daalt in de schepping neer. Ik wil nog ergens op wijzen, dat u iets gaat verstaan van Gods doelbewuste plan met u en mij en met Zijn schepping, U vindt het in 1 Cor. 15 vers 28: *"Wanneer alles (let u vooral op dit woord) Hem (Jezus Christus) onderworpen is, zal ook de Zoon Zelf Zich aan Hem (God de Vader) onderwerpen, die Hem alles onderworpen heeft (en nu komt het uiteindelijke doel), opdat God zij alles in alles"*.

God wil wonen in Zijn schepping en wil daar alles in worden en in zijn, en dát is de heerlijkheid. Eerst moet Christus alles in u en mij worden; daarom moeten wij eerst die weg gaan, opdat wij komen tot het doel: dat God alles in u en mij wordt. Daarmee wil ik echter niet zeggen, dat allen behouden en zalig worden. Als u dat denkt, zou hieruit een groot misverstand kunnen rijzen. Er gaan natuurlijk mensen verloren, maar ook in hun verlorenheid zal God Zich verheerlijken. Dat, is een punt apart, maar ik wil dit alleen maar even aanstippen, opdat u niet denkt, dat ik meen, dat iedereen behouden wordt. De duivelen en de demonen zijn voor eeuwig verdoemd, maar er zijn ook mensen, die het boze en het kwade liever hebben en Christus verwerpen, en die, gaan ook verloren, als wij ons niet bekeren, gaan wij niet verloren, maar dan zijn wij verloren Zo komen wij dan tot het begin van deze weg. Wij weten, dat de tabernakel, die Mozes bouwen moest, een afbeelding (afschaduwing) was van de Hemelse. En zoals God in de hemelse tabernakel woont, wilde Hij ook komen wonen in de aardse tabernakel, te midden van Zijn schepping, Zijn volk. Daartoe moest Mozes een omtuining, een afscheiding maken, het voorhof, dat een scheiding vormde tussen de tabernakel en de wereld. Deze omtuining bestond uit zuiver wit linnen, dat opgehangen was tussen zestig pilaren. Wij komen nu allereerst tot de symboliek van het wit is de som van alle kleuren, en daarom is wit in Gods Woord het beeld van Gods volmaaktheid: Hij, die de som van alles is, van Zijn volmaaktheid, en daarom ook van Zijn heiligheid, Daarom is wit ook het beeld van reinheid en heiligheid. Voor hen, die dit niet mochten weten, wil ik dit even verduidelijken. Wanneer u het zonlicht, dat voor onze ogen is, door een prisma laten vallen, kunt u zien, hoe dat witte licht uiteen valt in alle kleuren van de regenboog dat witte Zonlicht is opgebouwd uit alle kleuren en al die kleuren tezamen vormen het witte licht. En als u alle kleuren van de regenboog netjes op een schijf zet in de juiste volgorde, zoals dat in de regenboog aanwezig is, van het diepe violet tot het lichte rood toe, en u vervolgens de schijf hard laat draaien, dan ziet u voor uw ogen dat die schijf wit wordt. Wit is de som! Dat wil dus zeggen, wanneer wij hier de symbolische spraak gaan verstaan, dat God de som van alles

is, Hij is de totale, de absoluut reine en heilige, die ook woont in het heilige. Want er is een omtuining om het Zijne, daar de hele wereld in het boze, in de zonde ligt. Daarom spreekt die omtuining van een scheiding, die gekomen is tussen God en de wereld. En hiervan weten wij, want in Jes. 59 vers 1- 2: staat: *"Zie, de hand des Heren is niet tekort om te verlossen, en Zijn oor niet te onmachtig om te horen; maar uw ongerechtigheden zijn het, die scheiding brengen tussen en uw God, en uw zonden doen Zijn aangezicht voor u verborgen zijn"*.

En daarom is deze omtuining een prediking daarvan, n.l. dat heel de wereld verdoemelijk is voor God... ,de prediking van Rom. 3 vers 9 - 12: "Wat dan? Worden anderen

boven ons gesteld? In geen enkel opzicht; wij hebben immers te voren Joden, zowel als Grieken beschuldigd, dat zij allen onder de zonden zijn, gelijk. geschreven staat: Niemand is rechtvaardig, ook niet één, er is niemand, die verstandig is niemand, die God ernstig zoekt; allen zijn afgeweken, tezamen zijn zij onnut ge worden". Ja, ook de vrome Jood, en de godsdienstige mens, allen; niet een is rechtvaardig voor God. En dat vinden wij uitgebeeld in deze omtuining. En hoe is die scheiding gekomen? U weet, hoe in de aanvang de eerste mens, ons aller voorvader Adam Gods gebod overtrad, en zondaar werd. En toen hij zondigde, zondigde héél het mensengeslacht in hem mee, want hij droeg immers dat hele mensen geslacht in zich. Toen Adam zondigde, was er nog geen uit hem Geboren. Zo zijn allen voortgekomen uit één zondige voorvader, en wij Zijn dus geen zondaars, omdat wij zondigen; maar wij zondigen, omdat wij zondaars zijn, als zondaars geboren worden. En nu moet u eens zien, hoe wonderbaar de Bijbel is, en dan gaat u de symboliek zien van de tabernakel. Voor zijn zondeval had God die mens in een bepaalde hof gezet. Dat lezen wij in Gen. 2 vers 8 *"Voorts plantte de Here God een hof in Eden, in het Oosten, en Hij plaatste daar den mens"*. Let u vooral op het woord " Oosten". Het Oosten betekent de opgang van de zon, de dageraad van een nieuwe dag, van een nieuw leven. En daar begon het mensengeslacht, en God plaatste hem, toen hij nog rein was in die hof: Maar toen Adam en Eva gezondigd hadden, moest God hen uit de hof verdrijven, opdat zij niet zouden eten van de boom des levens en daardoor eeuwig in de zonde zouden moeten leven, en dus voor eeuwig verloren zouden zijn. Maar God wil, dat de mens behouden zal worden. Want God heeft Zijn plan en dat plan lag al vast in Zijn Zoon Jezus Christus, door Wien Hij niet alleen de hele schepping geschapen heeft, maar door Wie Hij ook die schepping verlossen zal en tot heerlijkheid zal brengen. Het is alles in Christus. En als dan de mens in zonde gevallen is, dan wordt hij uit de hof verdreven van voor- het aangezicht van de Heer, daar de Heer altijd in die hof kwam, Adam en Eva hoorden bij het ruisen van de avondwind Hem komen, wandelend in de hof. En wat staat er nu in Gen: 3 vers 24: *"En Hij verdreef den mens en Hij stelde ten Oosten van de hof van Eden de cherubs met een flikkerend zwaard, dat zich heen en*

veer wendde om de weg tot den boom des levens te bewaken". Leer uw bijbel lezen

en zie de wonderbare harmonie in de Schrift. Daaraan zien wij, dat het geen mensenwoord is, want hoewel deze bijbel door vele verschillende mensen geschreven is, en door mensen, die eeuwen uit elkaar leefden, en onder geheel andere omstandigheden, hebben zij toch tezamen iets wonderbaars geschreven, waarvan zij zelf niet wisten. En hierdoor zien wij, dat er een Andere, Enige Auteur achterstond, de Heilige Geest, die hen inspireerde. En zo verdreef God die mens van Zijn aangezicht weg en stelde Hij aan de Oostkant, bij ds toegang tot de hof, de cherubs. En kijk nu eens naar de tabernakel, die helemaal afgesloten is door een omtuining, behalve daar, waar een wonderbare toegang, de poort is en die aan de Oostkant, ligt.

De tabernakel moest nauwkeurig opgesteld worden met de poort naar het Oosten, want de mens werd van voor het aangezicht Gods uit de hof verdreven in het Oosten; maar God heeft ook weer een poort gegeven in het Oosten, om de weg weer terug te krijgen tot God, want Gods genade, liefde en wijsheid zijn groot! Waar de omtuining spreekt van een scheiding met de Wereld, spreekt de poort van een toegang, dat de zondaar uit die wereld terug kan komen tot God. En die weg terug leidt verder, dan ooit Adam geweest is, zodat de mens tot zijn uiteindelijke bestemming kan komen; n.l. aan het Goddelijke Vaderhart, om huisgenoot van God te worden.

De tabernakel met de voorhof in ruime zin, was de woonplaats van God, maar in engere zin woonde God in het Heiligste. Als men de tent binnenkwam, kreeg men eerst het Heiligdom en daarachter het Heiligste, waarin de ark des verbonds stond met de cherubs der heerlijkheid. Daar was de troon van God, dus Gods woning. Hier geeft God voor de zondaar de weg Terug De zondaar kan door de poort in het Oosten terugkeren naar God in het Heiligste. Want dan pas is het einddoel bereikt. Die weg begint dus bij de poort, gaat dan in rechte lijn eerst naar het koperen brandoffer altaar, in rechte lijn door naar het koperen wasvat verder naar de deur van het Heiligdom, en in rechte lijn door naar het gouden reuk altaar en dan door het voorhangsel naar het Heiligste, de troon van God Het is dus één rechte weg; maar in het Heiligdom wordt die doorkruist door een kleine dwarsweg van de tafel der toonbroden naar de kandelaar. En wat zien wij: nu?. Het is de weg van het kruis.

Ziet u, dat God al in de tabernakel de weg gewezen heeft, hoe een zondaar tot God terug kan komen; door het kruis van Jezus Christus. Want deze weg is in al zijn facet- ten Jezus Christus, in al Zijn wonderbaar werk aan een zondaar. Hij is de weg, Hij heeft het gezegd "Niemand komt tot de Vader dan door Mij. Ik ben de weg, de waarheid en het leven (Joh. 14 vers 6). Er is geen andere weg naar God, het is een levende weg, en dat is tevens een kracht, want het is Christus, de Gekruisigde. En van die weg is de voet van het kruis de poort, de aanvang. En de top van het kruis reikt tot aan het Vaderhart. Als een zondaar hier komt en die hele weg wil gaan, de kruisweg van Christus, dan komt hij uit aan het hart van de Vader, en dan is hij gelijk Jezus Christus, een vol- maakte zoon geworden. God openbaart Zich als een Drieënige God in al Zijn werken, in heel Zijn schepping en ook in Zijn verlossing. En nu vindt men op deze verlossingsweg die Christus, de Gekruisigde is, ook drie deuren of poorten in de tabernakel. De eerste

poort is de toegang tot de voorhof; de tweede is de deur naar het Heiligdom, en de derde is de toegang tot het Heiligste. Dit zijn drie verschillende toegangen, die ons in drie verschillende stadia brengen van ons geloofsleven. De meeste christenen komen echter nooit verder dan het eerste stadium, en blijven in de voorhof steken. Het zijn drie toegangen, die alle drie Jezus zijn. Dat deze drie toegangen ons tot drie stadia in het geloofsleven brengen, vindt u in het volgende:

1. De poort brengt de gelovige in de voorhof, waar Jezus Christus de zondaar rechtvaardigt en verzoent met God. Het is dus de plaats der rechtvaardigmaking.

2. De deur brengt de gelovige in het Heiligdom, waar Jezus Christus de gelovige heilig maakt, gelijk Hij heilig is; want zonder heiligmaking zal niemand God zien.

3. Als wij tenslotte door de laatste toegang gaan, komen wij bij de Vader; dat is de plaats, waar de volmaakte verlossing bereikt is, dan zijn wij aan Hem gelijk, zoals de Schrift het zegt: "*Wij zullen Hem zien, gelijk Hij is en wij zullen aan Hem gelijk zijn*", En dan zal Hij ons ook de Vader tonen.

Zo vinden wij dan drie opeenvolgende fasen in de geloofsweg, waarvan wij geen stuk kunnen overslaan. De rechtvaardigmaking is voor ieder zondaar, die komen wil in het geloof, en dan wordt hij een kind van God. Maar als het kind van God verder gaat met de Heer in die geloofswandel, zoals de Schrift het zegt, dan: komt hij in het Heiligdom met zijn Heer, een verborgen gemeenschap, die onbeschrijfelijke heerlijk is, Wat geen oog gezien heeft, en wat geen oor gehoord heeft, en wat in geen gedachte of hart is opgekomen, dat heeft God bereid voor degenen, die Hem liefhebben. Als dan de gelovige komt tot heiligmaking, want hij behoeft niet in de voorhof te blijven, waar Jezus zegt: "Ik stel Mijn leven voor de schapen, opdat zij het leven hebben", dat is hier in de voorhof, maar "over vloed", dat krijgen wij in het Heiligdom. En de heiligmaking is pas voleindigt, als wij als Gemeente van Christus in zijn geheel klaar zijn en het opstandingsleven ontvangen; dat zal het laatste zijn. En dan zijn wij ook volmaakt verlost en komen in het Vaderhuis met de vele woningen.

Maar nu zijn wij nog in het stadium van het Heiligdom, waar Paulus zegt in Phil. 3 vers 11-12: "*Niet, dat ik het reeds zou verkregen hebben of reeds volmaakt zou zijn, maar ik jaag er naar, of ik het ook grijpen mocht, omdat ik ook door Christus Jezus gegrepen ben?*". Maar in 10b zegt hij: "*of ik aan zijn dood gelijkvormig wordende, zou mogen komen tot de opstanding uit de doden*".

Wij moeten nu allereerst die heils weg in Jezus Christus leren kennen. De tabernakel is een en al symboliek (kleuren, materialen ,afmetingen ,plaats van de verschillende voorwerpen). Het ademt alles de wondere diepte van Gods bedoelen, dat Hij in Jezus Christus? verwerkelijkt. En dat dit zo is, dat vinden wij b.v. al in de Psalmen vermeld, als David, vervuld met de Heilige Geest dit moet uitjubelen en neerschrijven. Dan ziet u, dat David door Gods Geest in de tabernakel wat meer zag, dan enkel maar een tent met een voorhof. In Ps. 27 vers 4 - 6 lezen wij: "*Een ding heb ik van den Here gevraagd, dit zoek ik: te verblijven In het huis des Heren, al de dagen van mijn leven, om de liefelijkheid des Heren te aanschouwen, en om te onderzoeken in zijn tempel. Want Hij bergt mij in zijn hut ten dage des kwaads. Hij verbergt mij in het verborgene van zijn tent, Hij plaatst mij hoog op een rots. En nu heft mijn hoofd zich op boven mijn vijanden rondom mij; daarom wil ik in Zijn tent offeren offers met geschal, ik wil zingen, ja psalmzingen den Here*".

Zie, toen David dit schreef, was de tempel van Salomo nog niet eens gebouwd en hij spreekt dus over deze tabernakel. En waarom wil hij verblijven in het huis des Heren? Om de lieflijkheden des Heren te aanschouwen en om te onderzoeken in Zijn tempel. Hij onderzoekt de lieflijkheden des Heren hierin om dat is dus meer dan alleen maar wat eenvoudige voorwerpen. En daarom zegt hij ook, als hij dit onderwijs van de Here krijgt: "Hij verbergt mij in het verborgene van Zijn tent" en "Hij plaatst mij hoog op een rots en nu heft mijn hoofd zich op boven mijn vijanden", Zo ontving hij kracht tot overwinning. Wij lezen ook nog een gedeelte uit Ps. 84 vers 3: "*Mijn ziel verlang, ja smacht naar de voorhoven des Heren*". Dat is dus binnen de voorhof, en dan zegt hij in vers

11: "*want één dag in uw voorhoven is beter dan duizend elders. Ik wil liever staan aan den drempel van het huis mijns Gods dan verblijven de tenten der goddeloosheid*".

Let u er op, David zegt: "Één dag in voorhoven is beter dan duizend elders", want Israël mocht niet verder komen dan de voorhof. Alleen de priesters, en dat waren niet alle Leviëten, maar die mochten na reiniging ingaan in de voorste tent; maar in de achterste mochten ook zij niet komen, doch alleen de Hogepriester éénmaal in het jaar. Israël had nog een begrensde openbaring, dus ook een begrensde heerlijkheid. En och had de geestelijke Israëliet, zoals David, het in die voorhof al zó goed, dat hij zegt: "Één dag in uw voorhoven is beter dan duizend elders". En ook: "ik wil lever staan aan de drempel van het huis mijns Gods", wat betekent de voorzijde van de tent, want de voorhof is, zoals het Woord het zegt: de hof daarvóór. Bij de drempel gaan wij het eigenlijke huis pas binnen en daar mocht David zelfs niet ingaan. Als David, als Israëliet dat al zegt, wat moesten wij als Gods kinderen dan niet jubelen en verlangen om daarin in te gaan, want ons is heel veel meer gegeven. Wat staat er in Eph. 2 vers 17: "*En bij Zijn komst (dat is de komst van Jezus Christus) heeft Hij vrede verkondigd aan u, die veraf waart (dat waren wij heidenen), en vrede aan hen, die dichtbij waren (dat zijn de Israëliëten): want door Hem hebben wij beiden (Jood en heiden) in een Geest den toegang tot den Vader*". Want Jezus Christus is ook de deur naar het Heiligdom, voor de gelovigen uit Joden en heidenen, die nu door Jezus de toegang hebben tot de Vader. Dat is zo machtig, als wij dit gaan zien. "Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer", want de heidenen waren helemaal vreemdelingen, en de Joden waren bijwoners, want zij hadden hun tenten buiten om de omtuining opgeslagen en dus waren zij in de woestijn, in de wereld. Zij waren dus niet werkelijk bewoners bij God. Maar nu in Christus is dit het heerlijke wonder: "Zo zijt gij dan geen vreemdelingen, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods". Vele christenen blijven in de voorhof, net als vroeger de Israëliëten, die daar moesten blijven. Zo zien wij dus, hoe arm de doorsnee christen vandaag is, terwijl God ons zo'n rijkdom heeft gegeven in Christus. Hoe is dit te verklaren? De eenvoudige reden is dat wij die rijkdom niet kennen, niet zien en daardoor niet in bezit kunnen nemen. Daarom moeten wij bij de aanvang beginnen en dat is de poort. U vindt hem beschreven in Ex. 27 vers 16 en 17: "En voor de poort van den voorhof een gordijn van twintig el van blauwpuurper, roodpuurper, scharlaken en van getweerd fijn linnen, veelkleurig weefwerk met de vier pilaren en de vier voetstukken daarvan. Al de pilaren waarom den voorhof door zilveren dwarsstangen verbonden en hun haken van zilver en hun voetstukken van koper". Wij zijn reeds begonnen met de omheining, de omtuining, die de prediking inhoudt van een breuk tussen de driemaal Heilig God en de wereld daarbuiten; een scheiding door de zonde, zodat heel de wereld dood ligt in de zonde. Wij hebben ook al reeds gezien, hoe God in deze omtuining een poort heeft gegeven, want God heeft zelf voor een weg gezorgd, en die weg begint bij de poort, daar is de aanvang. En wij weten, dat Jezus Christus die weg is. En niemand kan tot de Vader komen dan door Hem, en daarom heeft de Vader een poort gegeven in de omtuining, tegen het oosten. Het oosten is de kant, waar de zon opgaat, waar een nieuwe dageraad aanbreekt. En dat zien wij in Jezus Christus vervuld. Toen God Zijn Zoon zond naar deze aarde in de volheid des tijds, was Hij dat waarachtige Licht, dat in deze wereld kwam om een ieder mens te verlichten, zoals Joh. 1 vers 9 zegt: "*Het waarachtig licht, dat ieder mens verlicht, was komende in de wereld*". En daarom profeteerde Zacharias, de vader van Johannes de Doper, door de Heilig Geest, in Luc. 1 vers 77 - 79: "*Om aan zijn volk te geven kennis van heil in de vergeving hunner zonden, door de innerlijke barmhartigheid van onze God, waarmede de opgang uit de hoogte naar ons zal omzien, om hen te beschijnen, die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods*". Het woordje "opgang" is hetzelfde als "het oosten", wat wij ook in andere talen vinden. Jezus is dus de opgang, de ware Zon. En zo zien wij in de poort allereerst dit: Jezu's vleeswording, als de Zoon Van God, Die Mens geworden is, en daar begint ook de weg des Heils. Want Jezus Christus moest Mens worden, anders kon Hij ons nooit verlossen, en daarom gaat deze profetie verder: "*om hen te beschijnen, die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods, om onze voeten te richten op den weg des vredes*". Hier begint de weg des Heils. Zo gauw als een zondaar dit gaat geloven, dat Jezus Christus ook voor hem gekomen is in het vlees, Mens geworden is, dan begint daar de weg des vredes voor hem, maar wij moeten heel de weg gaan, wat de tabernakel ons naar zien in een wonderbare symboliek. Deze poort bestaat uit een gordijn, dat van fijn wit linnen was, als de omtuining, met dit verschil, dat hier ook nog, andere kleuren in verwerkt zijn en wel: Hemelsblauw, scharlakenrood en de purperkleur. Deze vier kleuren: het wit, het blauw, het scharlaken rood en het purper zijn de kleuren, die bij de Here Jezus behoren. Het zijn Zijn ere tekenen, want wij vinden deze kleuren niet alleen in de poort verwerkt, maar eveneens in de deur een ook in het Voorhangsel En dat alles is Jezus. de eerste kleur het wit vinden wij uitgedrukt in het witte linnen. Dat linnen is een product van deze aarde, want het ontstaat door het vlas, dat hier groeit; en dat, naar de bijbelse gedachten, door vrouwen klaar gemaakt werd; dat vlas moest gekraakt worden, dan kon het geweven worden tot linnen en dit werd gebleekt, waardoor het deze witte kleur kreeg, en alles werd door vrouwenhanden gedaan. Hier zien wij het beeld, dat Hij, wie God is, ook aan ons gelijk moest worden. Hij moest mens worden, maar hoe kon hij, die de absolute, reine en heilige is, mens worden, geboren uit Adams

geslacht? Want Adam en zijn nageslacht waren zondaars en daarom moesten zij ook gestraft worden naar het oordeel en het gericht van God. En zo kon Jezus Christus, in de hoedanigheid van Gods zoon, nooit de straf voor ons dragen, en toch moest hij aan ons gelijk worden. Maar dat kon niet door de wil eens mans, want dan zal Hij als zondaar geboren worden. En dan zien wij het wonder gebeuren, dat God bewerkt door Hem te verwekken uit de maagdelijke schoot van Maria. En daarom vinden wij deze vervulling dan ook in Ps. 139 vers 13, waar de Geest van Christus vooraf getuigenis geeft, zoals Hij dat op vele plaatsen doet, van Zijn vleeswording en ook van Zijn geboorte, van Zijn lijden, van Zijn sterven en Zijn opstanding. In genoemde Psalm getuigt dit Geest, daarvan, hoe Christus deel kreeg aan Adam geslacht, hoe Hij mens werd van gelijk beweging als wij. Wij lezen in vers 13: " *Want Gij het mijn nieren gevormd, Mij in de schoot van mijn moeder geweven. Ik loof U, omdat Ik gans wonderbaar ben toebereid* ". Is dat niet zo? Immers God Zelf heeft in de moederschoot van Maria voor Hem een lichaam geweven. Ook Hebr. 10 vers 3 spreekt hiervan: " *Daarom zegt Hij (Christus) bij Zijn komst in de wereld: Slachtoffer en offergave hebt Gij niet gewild, maar Gij het Mij een lichaam toebereid* ". Het was God de Vader zelf, die door middel van Maria's moederschoot, het lichaam bereidde, waarin Jezus Christus de schuld voor ons allen kon gaan dragen, en om onze zonden kon worden veroordeeld. Zo kreeg Hij deel aan Adams geslacht. Het was de eerste vrouw, die uit Adam genomen werd, die Adam tot zonde bracht door een vrucht van het hout af te nemen. En nu neemt God weer een vrouw uit Adam voorgekomen, Maria, die weer een reine Man terug geeft, omdat God Zelf haar deed ontvangen door de Heilig Geest, zodat Christus, wat Zijn vleeswording betreft, ook God als Vader heeft, maar toch ook deel heeft aan Adams geslacht door Maria. En dan zien wij, hoe deze reine Man, die god teruggegeven heeft, de zonden in Zijn lichaam terugbrengt op het hout, en zo is aan de eis van Gods wet voldaan. Zo zien wij dus, hoe Jezus Christus, die volkomen God is, eeuwig God, ook volkomen Mens is geworden; maar niet zoals wij bezoedeld en vuil, want Hij is dat reine witte linnen, Hij is dat vlekkeloze, zondeloze Lam. Hij is de reine. De tweede kleur is het hemelsblauw, en dat duidt aan, dat deze Redder en Verlosser, die God zond om de wereld te behouden, uit de hemel is gekomen, en dat Hij de Hemelse is, d.w.z. Dat Hij ook God is. Wij mensen zijn uit de aarde aards, waar Hij is de Heer uit de Hemel, en daarom is onze heil Heiland en Zaligmaker Jezus Christus, ook waarlijk God; Hij is wet de Vader eeuwig God, want dat zegt het Woord. Paulus houdt het aan in 1 Tim.3 vers 16: " En buiten twijfel, groot is het geheimenis der godsvrucht: Die Zich geopenbaard heeft in het vlees". Daarom zegt Joh. 1 vers 1: " *In den beginne was het Woord* ". Er staat niet " werd " het Woord, maar " was " het Woord. Jezus Christus is die Zoon van God van eeuwigheid tot eeuwigheid. En Zijn Godheid is nooit van Hem afgesneden geworden, ook niet, toen Hij Mens werd, een evenmin, toen Hij stervend aan het kruis het voor ons volbracht had, en daar uitriep: " *Mijn God, Mijn God, waarom het Gij Mij verlaten* ". Dit kunnen wij met ons verstand niet vatten. Hoe kan God van God verlaten zijn? En toch was dat daar zo. Niets, maar dan ook niets had de Zoon en de Vader kunnen scheiden. Hij, die uit de Vader uitgegaan was, met de Vader God is van eeuwigheid tot eeuwigheid, en die in alles de wil des Vaders gedaan heeft en nog doet, en toch was Hij daar een ogenblik in Zijn Kruislijden als Mens verlaten van God. Waarom? Omdat Hij werkelijk met onze zonden beladen is geworden. Hij, die geen zonde gekend heeft, heeft God zonde gemaakt en zo ging Hij in de verlatenheid. Dat moet vreselijk geweest zijn! Hij ging voor ons in het oordeel, en het gericht van God trof Hem. Nog nooit is een schepsel werkelijk geheel van God verlaten geweest. Dat zal pas komen, als zei het eind oordeel zullen ondergaan. Dan zullen zij voor eeuwig van God afgescheiden worden. Maar, hoe diep een mens ook in de zonde gevallen is, absoluut van God verlaten is er nog nooit iemand geweest. Maar Jezus, die voor ons de schuld betaalde, is één ogenblik verlaten geweest, opdat wij nimmermeer van God verlaten zouden worden. Maar ondanks het feit, dat Hij daar als Mens in de verlatenheid was, werd Zijn Godheid niet van Hem afgesneden, want dat kon niet. Daarom zegt het Woord: " In den beginne was het Woord en het Woord was bij God, en het Woord was God... door Wie ook alle dingen gemaakt zijn ". Wij zien dus, hoe Hij, die uit de hemel gezonde is van de Vader, in dat hemelsblauw hier afgedrukt en ingewerkt staat, letterlijk: ingeweven is in dat witte linnen. De derde kleur is het scharlakenrood.

Welk een diepe symboliek vinden wij hierin. Waarom dit scharlakenrood? Deze kleur werd op een bijzondere wijze verkregen, n.l. door het uitpersen van het bloed van de larfjes of de wormpjes van een bepaalde schildluis, een boomluis, die vooral ook in het Midden Oosten voorkomt. Phoeniciërs in het bijzonder teelden dit gedierte, om dit zeldzame en dure kleur te verkrijgen. De schildluis legt zijn eitjes, en daaruit komen de larfjes of wormpjes, die ingezameld werden en in een pers letterlijk werden dood geperst, en het aldus verkregen levenssap (bloed), gaf die onuitwisbare en kostbare scharlakenrode kleur. En daarom wordt in het Hebreeuws voor scharlaken en worm, het zelfde woord gebruikt. Dit zelfde woordgebruik vinden wij ook in vele andere talen. Waarom gebruikt God dit woord zo? Deze scharlaken verfstof was onuitwisbaar. Wanneer een kledingstuk hier mee was geverfd, kreeg je dat er nooit weer uit. En juist daarom neemt Gods Woord dit als een symbool. U vindt dit in

Jes.1 vers 18, waar dat Hebreeuws woord in onze vertaling met "scharlaken" is weergegeven. Er had ook wormpje kunnen staan. Dat is hetzelfde. "Komt toch en laat ons tezamen richten, zegt de Here; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw". Evenals scharlaken onuitwisbaar is uit een kledingstuk, evenzo is de zonde in ons leven er niet meer uit te krijgen. God wil daarmee zeggen: Probeer toch nooit zelf vrij te komen van zonde. Tracht toch niet zelf je daarvan te reinigen, want dat lukt je nooit. Dat kan maar op één manier, er is maar één weg en die is, dat wij zelf tot de Heer moeten komen met al onze zonden, zoals wij zijn. "Komt toch en laat ons tezamen richten", zegt de Here, "dan zal Ik die zonden er uit richten". Dat kan God alleen en dat alleen door een gericht. Het gericht, dat God voltrokken heeft op Golgotha's kruis! Alleen dat Goddelijk gericht kan een zondaar vrijmaken van zonde. Op geen enkele andere wijze kan dit geschieden. En als dan de Geest van God dat gericht moet weergeven en de Geest van Christus tevoren weer getuigenis geeft van Zijn kruislijden, dan vinden wij daar weer dat woord "scharlaken". U vindt dat in de wonderlijke profetische Ps. 22, die met de woorden begint: "Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten". En in het bijzonder in vers 7, waar staat: "*Maar Ik ben een worm en geen man*". Dat woordje worm is hetzelfde als scharlaken. Dit heeft hier een diepe zin, dat de Heilig Geest het zo heeft geleid, dat er hier "worm" staat. Waarom? Wel, zoals die scharlaken kleur alleen werd verkregen, doordat die wormpjes in de pers moesten, waardoor zij letterlijk hun levenssap, hun bloed moesten geven om die kleur te krijgen, zo is Jezus Christus in de pers van God gegaan voor uw en mijn zonden. Het gericht van God trof Hem. Hij ging in Gods oordeel voor u en mij. En in dat oordeel werd Hij, a.h.w. letterlijk in de zonde dood geperst, en heeft Hij Zijn levensbloed gestort, omdat alleen door Zijn bloed, Zijn zondeloos rein bloed, onze schuld betaald kon worden. Want nu is dit het merkwaardige, scharlaken wordt alleen door scharlaken uitgewist. Nu is Jezus Christus voor u en mij "scharlaken" geworden, opdat wij rechtvaardigheid Gods zouden worden in Hem. Is dat niet wonderbaar? En daarom kunnen wij nooit onszelf bevrijden van onze zonden. Maar wij mogen naar Hem toegaan, want het bloed van Jezus Christus reinigt ons van alle zonden. En daarom is dat scharlaken hier één van de kleuren, want het is een erekleur van onze Here Jezus Christus. Hij heeft Zijn bloed gestort en nu Hij uitermate verhoogd is, draagt Hij de eretekenen van Zijn wonden en zal in alle eeuwigheid het loflied worden gehoord: "*Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed uit alle volken, stammen, talen en natiën*". En daarom vindt u dat altijd weer bij Jezus terug, dat scharlaken rood, want Hij gaf de losprijs en maakte ons vrij door Zijn bloed.

De vierde en laatste kleur is de purperen kleur.

Als men het scharlakenrood mengt met het hemelsblauw, en dat is toch gebeurt nietwaar? Hij de Hemelse ging Zijn bloed storten; het is dus met elkaar vermengd geworden, en dan krijgt men het purper. Daarin schuilt weer een diepe symboliek, omdat Hij gehoorzaam was aan de Vader tot de smadelijke dood des kruises toe, heeft God Hem ook gemaakt tot koning der koningen en tot Heer der heren, want purper is de kleur van het koningschap. En eens zal alle knie voor Jezus moeten buigen en alle tong zal moeten belijden, dat Hij Heer is. Geprezen zij Zijn Naam!! En zo zien wij dus hier de uitbeelding van Jezus. De poort laat ons zien: Jezus Christus in het vlees gekomen, in Zijn vernedering. En zo is Hij geworden de Heiland der wereld. Hij staat hier voor het hele wereld gericht en roept; want de poort nodigt immers: "Kom en gaat binnen". De omheining sluit buiten, een poort zegt: "Komt en gaat in". En zo zien wij hier Jezus Christus als de uitnodigende Heiland tot heel de wereld roepen: "*Komt tot Mij allen, die vermoeid en belast zijn, en Ik zal u rust geven*" (Mat. 11 vers 28).

Dat is heel wat anders dan de deur, die is alleen voor de schapen. Maar de poort is voor heel de wereld: "Kom allen tot Mij". Is het niet wonderbaar! En daarom is deze poort ook 20 el breed, en dat is geen kleinigheid. Die poort was zo breed, dat de Israëliet met zijn hele gezin tegelijk naar binnen kon. En is dat niet heerlijk vervuld in Jezus Christus? Op de Pinksterdag vinden wij in Hand: 2 vers 38 en 39: "*Bekeert u en een ieder van u late zich dopen in den naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen, die verre zijn, zo velen als de Here, onze God, er bij roepen zal*". En als Paulus in Hand. 16 vers 30 en 31 met Silas de vraag beantwoordt van een man in grote nood--het is die gevangenis-bewaarder, die daar gegrepen geworden is door de majesteit Gods, want als deze gevangenen getuigenis geven van Christus, bevestigt God dit getuigenis met een aardbeving, zodat de kettingen van hun afvallen, en de deuren opengaan, en zij toch niet weglopen, waarbij deze stokbewaarder in zijn nood roept: "Heren, wat moet doen om behouden te worden"--en dan is het antwoord: "Stel uw vertrouwen (geloof) op den Here Jezus en gij zult behouden worden, gij en uw huis" Ja maar, is dat niet in strijd met wat de Heer zegt: "Eng is de poort en smal de weg, die ten leven leidt"?

Dat is niet in strijd met elkaar, want de nodigende poort is zo ruim, dat u met uw huisgezin tegelijk naar binnen kunt, zoals het ook met die stok bewaarder ging, maar dan komt u op de Kruisweg van

Christus, en dat is een wonderbare weg in Christus, die niets van onszelf over laat. Het kruis doet ons volledig sterven aan onszelf.

En dié weg wordt steeds nauwer, want wij zien dat de deur veel nauwer is dan de poort. Het kruis doet ons sterven, want omdat Christus voor ons stierf, zijn wij met Christus gestorven aan de zonde, en worden zo nieuwe schepselen. Dat luistert zeer nauw, want dan gaat alles, de hele oude mens, er aan; het is een besnijdenis, die zonder handen geschiedt en radicaal is. Wij komen echter eerst tot de poort, en die zegt: "Kom allen tot Mij: want also lief heeft God te wereld gehad, dat Zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, omdat een ieder, die in Hem geloof, niet verloren ga". Jezus Christus is immers een verzoening voor onze zonden, en niet alleen voor de onze, maar ook voor die der hele wereld, zegt 1 Joh.2 vers 2. Dat wil daarom niet zeggen, dat wie hele wereld behouden zou worden. Zij kan behouden worden, maar het is alleen de vaag: Willen zij? Dat is een andere zaak. Zij moeten komen!

Nu gaan wij nog wat anders zien bij de poort. Die poort is Jezus als Heiland der wereld, en die moet dus aan die wereld getoond, geopenbaard of beter gezegd: verkondigd worden. En daarom zien wij, dat het gordijn van die poort is opgehangen tussen vier aparte pilaren. Deze pilaren tonen, openbaren en verkondigen Jezus Christus als Heiland der wereld. Een pilaar is in Gods Woord het beeld van de vastigheid Gods. En waarom nu vier pilaren? Hier ziet u weer de wonderbare harmonie. Vier is het getal van de schepping, en drie is het getal van God. Dat vindt u door de hele Bijbel en ook in de tabernakel terug. Vier is het getal van de schepping in zijn breedte en in zijn lengte, want het is Oost, West, Noord en Zuid. En deze vier pilaren moesten Jezus Christus verkondigen aan heel de schepping, en daarom staan zij ook op koperen voeten, want koper is in de Schrift het beeld van de kracht van God. Dat is geen mensenwerk, maar Gods werk. Als Johannes, de apostel, op het eiland Patmos het Hemelse visioen krijgt (Openbaring 1), dan ziet hij de verhoogde en verheerlijkte Christus, wandelend tussen de gouden kandelaren, en dan ziet hij Hem met voeten gelijk koper (ziet u de voetstukken?), gloeiend gemaakt in een oven, want Jezus Christus staat in de kracht van Zijn God, in de kracht van de Heiligen Geest, en Hij heeft de Heilige Geest niet met mate, maar al de volheid van God woont in Hem. En Hij geeft de Heilige Geest ook niet met mate aan Zijn kinderen. En zij, die Jezus moeten openbaren en verkondigen aan deze wereld, die staan op voetstukken van koper in de Goddelijke kracht van de Heilige Geest. En hoe is de vervulling daarvan? Dat wonderbare evangelie, dat voor de wereld is, wordt door de vier evangelisten; Mattheüs, Marcus, Lucas en Johannes, getoond geopenbaard en verkondigd. Deze vier evangelisten brengen geen vier evangeliën, want zij brengen één evangelie: Jezus Christus in zijn volheid: maar ieder laat de Heer van een bepaalde kant zien, en daarom vinden wij in wijze vier, weer de vier kleuren van Jezus terug. En zo velen er het evangelie verkondigen, die moeten het verkondigen naar dát Woord. En wee degene, die een ander evangelie verkondigt; want deze vier evangelisten hebben niet gesproken uit eigen kracht, maar zij stonden in de kracht van de Geest van God. En het was die Heilige Geest, die hen deze vier evangeliën deed neerschrijven, om de Christus, als de Heiland der wereld, te tonen, te doen prediken en verkondigen aan heel de wereld. En nu zien wij, dat door Mattheüs, Jezus bijzondere geopenbaard wordt als Koning in Zijn purper kleur, want al direct begin Mattheüs met een wonderbaarlijk geslachtsregister, waarin wij zien, dat Jezus de beloofde Koning is, de Zoon van David, de Salomo; Hij is de door god bestemde Koning. Daarom vinden wij ook alleen in dat evangelie opgeschreven, hoe de wijzen uit het Oosten komen en zeggen: "Waar is de geboren Koning "?

Dat vinden wij niet bij de drie anderen, want Mattheüs laat bijzonder zien: Hij is de van God gegeven Messias, de gezalfde Koning. Dan volgt het evangelie van Marcus, dat het kleinste is, en dat Jezus laat zien in zijn scharlaken kleur, als het Offerlam, dat Zijn bloed moet geven, als de gehoorzame dienstknecht, die het werk volbrengt, en zó, dat Hij Zichzelf geheel geeft tot in de gehoorzaamheid des kruisses toe. Daarom lezen wij in het Marcus-evangelie steeds deze woorden " en terstond ", dit Jezus dit of dat. Dat vinden wij bij de andere niet. Jezus is hier de gehoorzame geringe Dienstknecht. En Lucas laat Hem zien als de Zoon des mensen, het witte linnen en daarom begint dat evangelie met die wonderbare geboorte door Maria. Dat vinden wij bij de anderen niet. En dan het laatste evangelie van Johannes. Hij laat Jezus zien in Zijn hemelsblauw kleur als de eeuwige Godszoon. Wij vinden dit alles terug in de openbaringen, hoe de troon van God gedragen wordt door vier levende wezens; in onze vertaling staat vier dieren. Het eerste had de gedaante van een leeuw. Dat komt overeen met Mattheüs. Het tweede wezen is gelijk een rund of een os, wat eigenlijk de betere vertaling is, want dat is een juk dragend dier, dat als rein dier zijn kracht ten dienst stelt van de zwakkere mens, zo zelfs, dat het zich als offerdier laat offeren op het altaar. Daarom zien wij hierin Jezus Christus in zijn offerande, dat Hij Zijn bloed moest storten, want hier dient Hij in Zijn kracht de zwakkere mens. Dat komt overeen met Marcus. Het derde wezen gelijkt op een mens. Dat is in Lucas, waar hij Jezus als de Zoon des mensen laat zien. Het vierde wezen is gelijk aan een arend. Dat is Jezus Christus uitgedrukt in Zijn eeuwige Godheid, zoals Johannes Hem uitbeeldt. Deze vier levende wezens beschreven, zijn de representanten van de schepping. Zo zien wij bovendien, hoe dit wonderbare

evangelie gericht is op heel de schepping. Als deze boodschap gebracht wordt aan de wereld, en de zondaar hier aan gehoor gaat geven en gaat komen, dan gaat hij door de poort, dat is Jezus, en gaat hij het Brandofferaltaar zien, dat direct daarachter ligt. Dat is het kruis. Zo zien wij, dat al de evangeliën uitlopen op het kruis. Hier is de aanvang: Jezus Christus en die gekruisigd. En als dan die zondaar komt en toetreedt, moet hij daar niet blijven staan. Er zijn vele mensen, die jaar in jaar uit, ieder Zondag, het evangelie horen (de boodschap bij de poort), en zij blijven daar staan; waar de weg des vredes begint, maar zij moeten ingaan, en wie ingaat, komt bij het kruis (het brandofferaltaar), en moet daar neerknielen om zijn schuld te belijden, en Jezus aannemen als zijn persoonlijke Heer en Verlosser. " Heer, Gij stierf ook voor mij, ik dank U daarvoor Heer, en als ik aanneem, dat Gij voor mij gestorven zijt, dan ben ik dus ook gestorven, want Gij stierf in mijn plaats, dus leef ik niet meer Heer, maar leeft Gij in mij. En wat ik nu leef, leef ik voor U ". Dat is overgave. Dat is de tweede fase in ons geloofsleven en dat is bij het altaar. Hiertoe lezen wij eerst een gedeelte uit de Schrift een wel Ex. 27 vers 1 - 8, daar zegt God tot Mozes: " *Gij zult het altaar van acaciahout maken, vijf el lang en vijf el breed, zodat het altaar vierkant is, en drie el hoog. Gij zult hoornen aan de vier hoeken maken; de hoornen zullen daarmee één geheel vormen, en gij zult het overtrekken met koper. Ook zult gij er potten voor maken, om het van as te reinigen, en scheppen, sprengbekkens, vorken en vuurpannen; al zijn gerei zult gij van koper maken. Gij zult een traliewerk er voor maken, een koperen netwerk, en op het net vier koperen ringen maken aan de vier einden. Gij zult het onder de rand van het altaar van onderen bevestigen, zodat het netwerk halverwege het altaar reikt. Gij zult draagstokken voor het altaar maken, draagstokken van acaciahout, en die met koper overtrekken. De draagstokken moeten in de ringen gestoken worden en de draagstokken zullen zich aan de beiden zijden van het altaar bevinden, wanneer men het draagt. Hol, van planken, zult gij het maken, zoals Hij u op den berg getoond heeft, zó zal men het maken. "*

Dit koperen brandoffer-altaar is natuurlijk ook weer een afbeelding van Jezus Christus.

De poort was de uitbeelding van Jezus Christus in Zijn vleeswording. Nu zien wij Jezus Christus en Dien gekruisigd.

Het koperen brandoffer-altaar is een wonderbare afschaduwing van het Kruis van Golgotha, en wij zijn daarom op een heel bijzondere plaats aangekomen, want het is de plaats, waar de driemaal heilige God de zondaar wil ontmoeten. En dat is iets wonderbaars, want wij weten uit de Schrift, dat God, ook een rechtvaardig God is, en een verterend vuur voor allen wat zonde en zondaar is. En de zondaar, die God ontmoet, kan dan ook voor die God niet bestaan. De Schrift zegt het ons zo klaar en duidelijk. In Hebr. 12 vers 29 vinden wij het: " *Want onze God is een verterend vuur* ". En ook Hebr.10 vers 27: " *maar een vreselijk uitzicht op het oordeel en de felheid van hun vuur, dat de weerspanningen zal verteren* ". De zondaar, die God zo zou ontmoeten --en eens zullen alle zondaren Hem moeten ontmoeten-- voor die zondaar is God een verterend vuur, d.w.z. de zondaar zal daardoor letterlijk verteerd worden, en zo voor eeuwig verloren gaan. De zondaar, die zich niet bekeert en niet in Christus komt, zal straks in het laatste oordeel, die God ontmoeten en dan zal hij geworpen worden in de poel des vuurs, waaruit geen opstanding meer mogelijk is. De poel des vuurs, die ook bereid is voor de duivel en zijn engelen; de poel des vuurs, in de Schrift genoemd " de tweede dood ". Maar zie nu, God wil de zondaar niet verdoen. God wil de zondaar behouden doen worden. En daarom heeft God een bijzondere plaats gegeven, een plaats, waar de zondaar toch God kan ontmoeten, terwijl God een verterend vuur blijft, natuurlijk, want Hij is onveranderlijk, waardoor de zondaar verteerd zal worden, maar er uitkomt als een gerechtvaardigde. Dat is het wonderbare. Dat is de plaats, waarvan God al door de mond van Zijn profeet heeft gesproken, de plaats, waarheen Hij elke zondaar roept, om daar vrijwillig God te ontmoeten.

Wij vinden dit in Jes. 1 vers 18, waar staat: " *Komt toch en laat ons tezamen richten, zegt de Here, al waren uw zonde als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol* ". De Here roept hier door middel van Zijn Woord op, om vrijwillig te komen en te richten. Natuurlijk, Gods oordeel moet plaats vinden, maar het is een wonderbaar gericht, waardoor de zondaar wel verteerd wordt van zijn zonden en zijn zondige natuur, maar daaruit a.h.w, opnieuw herboren wordt. En daarom is dat zo'n wonderbare plaats. Op deze plaats komen drie grote dingen openbaar:

1. De grote wijsheid Gods.
2. De grote kracht Gods.
3. De liefde Gods.

Het gaat er eerst om, dat duidelijk wordt, wat dat brand offeraltaar ons te zeggen heeft. In de afschaduwing kunnen wij dikwijls veel beter de werkelijkheid leren verstaan. God is een verterend vuur. En daarom brandt ook op dit altaar een verterend vuur. Dat mocht geen menselijk vuur zijn. Dit vuur was niet door mensen, maar door God Zelf aangestoken. Het is dus Goddelijk vuur, dat uit de hemel gedaald was. En alleen de priester mocht het brandend houden, want dat vuur mocht nooit

uitgaan. Dat staat in Lev. 9 vers 24: " *En er ging vuur uit van den Here en dat verteerde op het altaar het brandoffer en de vetstukken; toen het volk dat zag, Juichten allen en wierpen zich op hun aangezicht* ".

Ziet u, toen dat offer op het altaar lag, heeft de Here Zelf het aangestoken en verteerd. En in Lev.6 vers 12 en 13 lezen wij, dat de Here een verordening stelt, dat dat vuur nooit uit mocht gaan. Er mocht n.l. geen menselijk vuur bij komen. Maar in Lev.10 vers 1 en 2 vinden wij de geschiedenis van de zonen van Aäron dood neervielen. Geen vreemd vuur mag het zijn, geen menselijk vuur, maar het moet het vuur van Gods Geest, het gerichtsvuur of oordeelsvuur, dat het schuld en Zondoffer verteert en ook alle andere offers. En daarom lezen wij in Lev. 6 vers 12: "*En het vuur op het altaar zal brandende gehouden worden. Het mag niet uitgaan*". De Here zegt dus twee keer achter elkaar hetzelfde. Weet u, wat dat betekent? Kent u de Schrift? De schrift verklaart zichzelf. De Schrift zegt, als de Heer twee keer achter elkaar hetzelfde zegt, dan staat dat onomstotelijk vast. David zegt: " De Here heeft gesproken, ik heb het twee keer gehoord ". Want in de mond van twee getuigen zal alle woord bestaan. Zo zien wij dus, dat op dit altaar Goddelijk vuur brandt. Het is de afschaduwing van het Kruis, waar God in het gericht trad met de zondaar. En nu gaan wij iets wonderbaars zien, van dit Kruis van Golgotha openbaart allereerst de wijsheid Gods, hoe het mogelijk is, dat de zondaar in het gericht met God, die een verterend vuur is, kan komen, en daardoor niet verteerd wordt, maar er uit herboren wordt. Van het altaar hebben wij gelezen in Ex. 27, dat het van acaciahout gemaakt moest worden. Ex. 27 vers 1: " *Gij zult het altaar van acaciahout maken* ". En ook vers 8: " *Van planken zult gij het maken* ". Dit is toch iets merkwaardigs; op een altaar, waarop een eeuwig vuur brandende om dat van hout te maken. Ik geloof niet, dat iemand het in zijn hoofd zou halen, een kachel, een fornuis of een haard van hout te maken! Maar hier zien wij weer, dat Gods gedachten zoveel hoger zijn dan mensen gedachten, Gods wegen zoveel hoger dan mensenwegen. Ja, dat altaar moest van hout zijn. En waarom? Het is de plaats, waar God de zondaar ontmoet, en met die zondaar in het gericht treedt en die zondaar verteerd moet worden. En waar is de zonde begonnen? Waar viel het eerst mensenaar in de zonde? Toen zij namen van de verboden vrucht van de boom der kennis des goeds en des kwaads. Toen zij die verboden vrucht namen van dat hout. Aan het hout is de zonde begonnen, op het hout wordt er weer een einde gemaakt met de zonde. Dat is Goddelijk wijsheid! En dáárom moest dat altaar van hout zijn. Dat acaciahout is niet hetzelfde, als van de acaciaboom, die wij hier kennen. De acaciaboom, waar de Bijbel van spreekt, is geen edele houtsoort, die is ruw en knoestig. Dat hout is een beeld van de vergankelijkheid en daarom ook een beeld van ons zondaren. Als een meubelmaker iets mooi wil maken, gaat hij eerst een bepaalde houtsoort uitzoeken en dan neemt hij niet het slechtste hout, maar iets goeds, liefst met zo weinig mogelijk kwasten en zo gaaf mogelijk. Maar ook hier zien wij weer het wonder van God. Hij is die grote Bouwmeester, die grote Kunstenaar en Hij gaat een Gemeente bouwen en Hij bouwt die in Jezus Christus, welke zal zijn een Tempel van de levende God voor alle eeuwigheid. En deze tempel maakt Hij, maar zoekt daarvoor niet het mooiste en het beste, maar daar zoekt Hij zondaren voor uit, datgene wat gering, had niets is. De apostel Paulus zegt in 1 Cor. 1 vers 26b en 27a: " *Niet vele wijzen naar het vlees, niet vele invloedrijken, niet vele aanzienlijken. Integendeel, wat voor de wereld dwaas is, dat heeft God uitverkoren* ". En zo vinden wij in dat hout de zwakke, zondige menselijke natuur. En hoe is het dan mogelijke, dat dat verterende vuur van God, dat op het altaar dag en nacht brandt, toch dit altaar niet verteert? Wij vinden het antwoord vermeld in Ex. 27 vers 3: " *En gij zult het overtrekken met koper* ". Het hele altaar was dus overtrokken met koper, zodat tussen het hout en het verterend vuur zich een laag koper bevond. En koper, wij zagen dat reeds, is het beeld van de kracht Gods in de Heilige Geest. Nu gaan wij de wijsheid Gods zien. Als God direct met ons in het gericht was getreden, dan waren wij allemaal verteerd en konden niet bestaan. Maar nu zien wij ook de grote Liefde van God, dat Hij alzo lief de wereld heeft gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, Jezus Christus, die mens werd en deel kreeg aan ons menselijk geslacht en Zich zo met ons vereenzelvigd heeft. Zo zegt Rom. 5. Hoe God ons in die éne ons nu gaat aanzien. En waarom? Dat is juist de Goddelijk wijsheid, dat alle mensen, die geleefd hebben, die nog leven en nog zullen geboren worden, uit die éne mens voortgekomen zijn. En toen die eerste mens Adam Gods gebod overtrad en zondaar werd, zondigden in deze Adam dus alle mensen mee. Maar nu heeft God een tweede mens gegeven, Jezus Christus, die ook uit Adams geslacht is gekomen door die wonderbare geboorte uit de maagdelijke schoot van Maria en die daardoor deel kreeg aan ons vlees en bloed, opdat God ons aller zonde in die Ene zou kunnen veroordelen, zoals Rom. 5 het zegt, zodat wij allen geïdentificeerd worden met die Ene, mits wij in Hem geloven. Wilt u voor uzelf leven, dan blijf u daardoor in uw verloren staat, dan gaat u niet verloren, maar dan is u verloren. Maar wilt u zich met Christus identificeren en van Hem zijn, dan leeft u niet meer voor u zelf, maar voor Hem, die voor u stierf. Dan ziet God u in Christus aan en dan bent u gered. Want in Rom.5 vers 19 staat: " *Want, gelijk door de ongehoorzaamheid van één mens zeer velen zondaren geworden zijn, zo zullen ook door de gehoorzaamheid van één, zeer velen*

rechtvaardig worden ". *En dan staat er verder in vers 18: " Derhalve, gelijk het door één daad van overtreding voor alle mensen tot veroordeling gekomen is, zo komt het ook voor één daad van gerechtigheid voor alle mensen tot rechtvaardiging ten leven "*. Maar waar Jezus zelf zonder zonde was en dus in de kracht van Zijn God stond, droeg Hij wel de schuld weg van ons allen in Zijn dood, maar de dood kon Hem niet houden. Dit is de wijsheid Gods, en daarom zien wij dit altaar met koper overtrokken. Nu gaan wij terug naar Ex. 27, om dat altaar nader te bezien in zijn wonderbare vorm en maat. In vers 1 lezen wij: "*Gij zult het altaar van acaciahout maken, vijf el lang en vijf el breed, zodat het altaar vierkant is "*. Wat wil dit zeggen? Vier is altijd het getal van de schepping. En op deze plaats was God de wereld met Zichzelf verzoenende in Christus. En daarom is dit altaar vierkant. Het is de plaats, waarop voor heel de wereld verzoening is bereid. Vijf is het getal van verlossing, door heel de Schrift heen, God wil de zondaar redden en verlossen. Hij zegt: " Komt allen--Noord, Oost, Zuid en West--en laat u behouden ". En nu gaan wij nog iets veel groters zien. Er staat n.l.: " Gij zult het van acaciahout maken, vijf el lang, vijf el breed, zodat het vierkant is en drie el hoog ". Dat altaar moest dus drie el hoog zijn. Drie is het getal van God. Hij is Drie-enige God.

Wat wil dit zeggen?

Het Kruis van Golgotha (het brandofferaltaar) heeft Goddelijke hoogte, d.w.z. dat de zondaar, die diep in de zonde verzonken is, en daar neerknielt aan de voet van het Kruis, door het Kruis van Christus opgetrokken wordt uit de modder en in de hemel gezet, en dus van een gevallen zondaar gemaakt wordt tot een kind een zoon van God. En daarom is dat Kruis van Golgotha zo wonderbaar. Wie zal Zijn kracht doorgronden? Want het openbaart ons de grote kracht Gods.

Maar er is nog veel meer! Wij lezen in vers 4 en 5 het volgende:

" *Gij zult een traliwerk er voor maken, een koperen netwerk en op het net vier koperen ringen maken aan de vier einden. Gij zult het onder de rand van het altaar van onderen bevestigen, zodat het netwerk halverwege het altaar reikt "*. De Heer wijst ons hier precies de plaats aan, waar onze zonden verteerd zijn geworden en de zondaar gestorven is, opdat die zondaar nu voor God zou gaan leven, en niet meer als zondaar, maar als een nieuwe schepping. De Here zegt: " Gij zult een traliwerk daarvoor maken, een koperen netwerk ". U begrijpt, dat is het rooster, waarop het vuur brandde en waar het Zondoffer en alle schuld, ook het brandoffer en alle andere offers op verteerd werden. En nu zegt de Heer van dat koperen netwerk in vers 5: "*Gij zult het onder de rand van het altaar van onderen bevestigen, zodat het netwerk halverwege het altaar reikt "*. Het altaar was drie el hoog, Goddelijke hoogte want drie is Vader, Zoon en Heilige Geest een en nu moest dat netwerk precies op halve hoogte worden aangebracht. Dat was dus in de twee en wel in het hart van de twee, of anders gezegd, in het midden van de middelste. En wie is de Middelste van de Drie-enige God? Dat is Jezus Christus! Hij is altijd in het midden, zoals Johannes de doper het zegt:

" Ik doop u wel met water, maar Hij, die hier in ons midden is.... ". En op Golgotha's kruis hing Hij in het midden. En als Johannes Hem in Zijn heerlijkheid aanschouwt, zoals Hij nu is, als onze grote Hogepriester, die de Gemeente bouwt, reinigt en heiligt en volmaakt, dan ziet hij Hem wandelend midden tussen de zeven gouden kandelaren. Hij is altijd het Middelpunt en Hij geeft het Zelf gezegd: "*waar twee of drie samen vergaderd zijn in Mijn Naam, ben Ik in het midden van u "*. Waar heeft God de zonde en de zondaar veroordeeld zonder dat die zondaar daardoor verloren ging, maar juist behouden werd? In de Zoon, die op Golgotha's kruis hing. En waar? In het midden van de Zoon. Waar is dat? Op de halve hoogte van het altaar, want Zijn zijde werd doorstoken voor u en mij, want God veroordeelde uw en mijn zonden in het hart van Zijn Zoon. En daarmee komt meteen de grote Liefde openbaar. "*Want alzo lief had God deze wereld, dat Hij Zijn Zoon heeft gegeven "*. En uit liefde voor u en mij, wilde Jezus sterven op Golgotha's kruis. En nu zegt de Schrift, dat wij Hem zullen aanschouwen, die voor ons doorstoken is geworden. Het Joodse, Israëlitische volk zal eens als natie tot bekering en tot wedergeboorte komen. Weet u wanneer? Als zij Hem zullen zien, die zij doorstoken hebben. En als zij dat zien, dan krijgen zij ook de Geest der genade en der gebeden. Zacharias zegt dit ons in 12 vers 10: " Ik zal of het huis van David, over de inwoners van Jeruzalem, gieten de Geest der genade en der gebeden. Zij zullen Hem aanschouwen, dien zij doorstoken hebben en over Hem een rouwklacht aanheffen ". Het gaat hier om een natuurlijk zien, want vele stonden om het kruis van Jezus en hebben het met hun natuurlijke ogen gezien. Maar het gaat er om of wij het geestelijk zien en wel zó: